

bedernes Antal ud over den i Aarenes Løb og senere ved Loven af 2den Juni 1870 i stort Omfang stedsfundne, har man paa den anden Side paa mange Punkter set bort fra det særdeles Onskelige i Tilvebringelsen af et større Embeds personale og kun, hvor det har vist sig aldeles nødvendigt, foreslaaet Oprettelsen af nye Embedsposter." Man har kun foreslaaet en ny Departementschefspost, og det er en under Kirke- og Undervisningsministeriet. „Jhi skjøndt det neppe kan negtes" — hedder det videre i Motiverne — „at baade i Indenrigs-, Justits- og Finantsministeriet Departementernes Omfang er større, end det under alle Forhold er foreneligt med Tjenestens Løb, har man dog troet at burde foreslaa en Forøgelse af Departementerne i disse Ministerier udover det i Lov af 2den Juli 1870 fastsatte Antal, fordi det ikke kan siges, at direkte Erfaringer have godtgjort, at dette Antal nødvendigvis maa forøges", — men saa spises strax dertil den Bemærkning, at, naar man ikke har den direkte Erfaring for, at Forøgelsen er absolut nødvendig, skyldes dette navnlig to Omstændigheder, den første, at Lovgivningsarbeidet i den senere Tid paa Grund af Begivenheder og Forhold, som vi alle kjende, har været temmelig indskrænket, og den anden, at der fra gammel Tid endnu har været nogle overaltallige Departements- og Kontorchefer, som ere vedblevne at være til Tjeneste i Ministeriet, skjønt de etatsmæssig egentlig ikke skulde være der. At Lovgivningsarbeidet har været standset og hindret, har ganske vist paa den ene Side kunnet medføre nogen Lettelse for Ministeriet, forsaavidt som det har været temmelig frugtesløst at optage nye Themaer til Undersøgelse for Lovgivningen; paa den anden Side tror jeg, — og jeg har allerede gjort nogle Bemærkninger, som gaa i den Retning — at netop dette Sisyfusarbejde, til hvilket Folkethinget har hengivet sig paa Lovgivningsarbejds Omraade, har maattet medføre et tilsvarende Sisyfusarbejde for Ministerierne. Den anden Grund, nemlig den, at man endnu har bevaret nogle af de tidligere Embedsmænd, fordi de netop have været saa venlige at leve endnu indtil Dato, denne Grund vil jo successivt tage sin Vægt, og det kan derfor neppe betvivles, at vi ogsaa efter Ministeriets egen Mening meget snart ville, hvis man bevarer den nuværende Organisation, som den er nedlagt i denne Lov, komme til at gjøre direkte Erfaringer om, at Antallet nødvendig maa forøges. Ministeriet udtaler da ogsaa, at det ikke er ganske uden Betænknelighed, at man har troet at kunne blive staaende ved det, hvorom der her er Tale. Naar nu En, der ikke har haat Seilighed til at gjøre personlige og direkte Erfaringer i Ministeriet, udtaler sig om Forhold som disse, kan det selvfølgelig kun ske under al-muligt Forbehold af, at det er en personlig Anskuelse og Overbevisning, som udtales, og det er meget langt fra mig at

ville overfor Regjeringen, hvis Medlemmer nu allerede have fleraarig Erfaring angaaende Forretningsgangen i deres Kontorer, opstille nogen Paastand, som jeg skulde ville have nogen Indsigelse fra deres Side. Men da Ministeriets Bestræbelser saa piansynligt ere gaaede ud paa at indkomme Onsket om, at Embedsmændenes Antal ikke maa voxe, tror jeg dog ikke, det kan være ubesøiet, naar jeg gaar ud fra, at jeg i de Bemærkninger, jeg nu tillader mig, kan i det Besættelige regne paa Tilflutning fra de høitærede Ministres Side. Jeg maa da udtale som min Mening, at i de civile Ministerier er Antallet af Departementschefer nu reduceret saa stærkt, at det ikke er tænkeligt, at selv stor Dygtighed med Anvendelse af megen Tid, med ualmindelig Arbeidsøvrne formaar fyldestgjørende at varetage alle de uensartede Forretninger, som ere henlagte under dem. Jeg tror, at et Blik paa, hvad der saaledes er hobet op under de enkelte Departementschefer, vil vise, at Fordringerne ere stegne saa høit, at det ikke er tænkeligt, at man skulde kunne faae dem tilfredsstillende med de almindelige menneskelige Kræfter, hvorover der kan raades. Lad os først tage Finantsministeriet, som er det Ministerium, der er rigest udstyret med Departementschefer, Kontorchefer og Fuldmægtige. Finantsministeren staar jo i Spidsen for en hel lille Armee paa 6 Departementschefer, 23 Kontorchefer og 45 Fuldmægtige, af hvilke 11 ere Expeditionssekretærer. Det lyder som Noget; men naar man vil se, hvorledes Forretningerne ere fordelte, og hvad det er for en overordentlig omfattende Række af Qværn, som ere henlagte under Overledelsen af hvert enkelt Departement i Ministeriet, vil man komme til at se, om det er meget langt fra, at dette store Tal virkelig svarer til de kraftige Kammer, som der burde være, for at besørge Finantsministeriets saa høist uensartede og saa høist mangfoldige Expeditioner. Jeg vil se bort fra Alt, hvad der bestjæftiger sig med Revision og Decision. Det er en overordentlig vigtig Side af Finantsministeriets Arbejde, en Side, som Folkethinget har al Opfordring til at ønske maa blive røgtet med den yderste Grad af Omhu og med en saa forstandig Overledelse, at denne Revision og Decision ikke blot bliver en formel Prøvelse af Tallene, men bliver en virkelig principiel Behandling af alle Statens Regnskaber og Indtægter og Udgifter, saaledes at det vides, at Alt er i en god og forstandig Orden, og at den Revision, som senere tilfalder vore Statsrevisorer, kun bliver af rent supplerende og korrigerende Bestaaffenhed. Jeg vil altsaa se bort fra Alt, hvad der vedkommer Revision og Decision, og kun holde mig til den egentlige administrative Expedition. Der finde vi da, at Finantsministeriet har 3 Departementschefer: en Departementschef for Centralbestyrelsen, en for Statsgjælden, og hvad dertil knytter sig, og endelig en for